

Ἐν μέσω ἀπαύστων σχεδίων καὶ ἀκοιμήτου βιωτικῆς δραστηριότητος, ἐνῶ κατεπόνει τὸ σῶμα διὰ μυρίων μεριμνῶν, ἀφειδῶν ἑαυτοῦ ὑπὲρ τῶν οικείων καὶ ὑπὲρ πάντων οὓς ἐγνώρισεν, εἶχε τὸ πνεῦμα πάντοτε ἀναπεπαιμμένον ἐπὶ ἀθανάτου κρηπίδος, τοῦ Εὐαγγελίου· ὁ βίος αὐτοῦ ἄνευ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως δὲν ἐξηγεῖται· καὶ ἐπίστευεν ἀνεπιτηδεύτως, ἄνευ ἐγωῖσμου καὶ ἄνευ ἀδυναμίας, ψάλλον τὰ τροπάρια τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ εὐθυμίᾳ του καὶ συνεργαζόμενος μετὰ διακεκριμένων κληρικῶν ὑπὲρ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος· πρῶτος πάντοτε ἐν τῇ δικασίῃ, ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, ἐν ταῖς θυσίαις, ἐν ταῖς ἐλπίσιν, ἀείποτε νεάζων τὴν καρδίαν καὶ ἀμετάπτωτος τὸ φρόνημα, τὰ πάντα γενόμενος τοῖς πᾶσιν, ἵνα τοὺς πάντας ἐξαγοράσῃ κατὰ τὴν βῆσιν τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Καὶ ἡ μεγάλη αὕτη μορφή τῆς Ἐκκλησίας μοὶ ἐπιτρέπει νὰ κλείσω τὴν παροῦσαν ἀνάλυσιν χαρακτηῖρος διὰ τοῦ συμπεράσματος, ὅτι ὁ Ἰωάννης Ν. Θεοφιλάτος, ὁ αἰφνιδίως ἀποθανὼν ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Δεκεμβρίου 1894, καθ' ἦν στιγμήν συνεσχέπετο περὶ τῶν πατριωτικωτέρων ζητημάτων, ἔφερεν ἦθος καὶ ἰδιοσυγκρασίαν ἀκρηνῶς ἀποστολικήν. Ζῶν κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα, βεβαίως ἤθελε καταδαπανῆσαι τὸν βίον του παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν ὡς ὁ Τίτος καὶ ὁ Τιμόθεος· Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἂν ἤκμαζε, θὰ ἦτο ἀναμφιδόλως ὁ συναθλητῆς καὶ φίλος καὶ συμμάρτυς Ῥήγα τοῦ Φεραίου. Ὁ τόσῳ ἀπροσδόκητος αὐτοῦ θάνατος ἐνεποίησεν εἰς τοὺς γνωρίσαντας αὐτὸν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἐσβέσθη περικαλλῆς λαμπὰς ἐν ταῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ ὕπνου βιούσαις Ἀθήναις, ὅτι ἐξέλιπεν ἄρωμα τοῦ ξηροῦ καὶ ἀγόνου ἡμῶν ἡθικοῦ βίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουλίου 1895

Εἰς Φίλου

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ ΜΟΥ

Παρών ! ! ! !

Κτυπάει ἡ ἀποχώρησις, καὶ ἐγὼ στήν ἀγκαλιά της
Πίνω φιλιὰ ἀκόμα,

Ὅλο τὸν κόσμον λισμονῶ μπροστὰ στήν ὁμορφιά της
Καὶ στὸ γλυκὸ της στόμα.

Κτυπάει!... Σφίγγω τὴν καρδιά στὰ στήθη μου κομμάτια
καὶ στὴ στρατῶνα μου *παρῶν* ! φωνάζω στὸ λοχία
μ' ἂν ὁ λοχίας μ' ἐβλεπε καλὰ καλὰ στὰ μάτια...
θὰ ἔπερν' ἀπουσία!...

(1895)

ΤΙΜΟΣ

